Pregaria.cat

Entrada

Proximitat

Els tres familiars miraven a la senyora Rosa des de darrere del vidre gruixut de la finestreta de la UCI. Ella estava endollada per tot arreu i respirava amb fatiga. Els tres familiars es van mirar i van moure el cap, com dient que la vida de la senyora Rosa s'estava acabant.

Abans de marxar la més jove, que era la neboda de la senyora Rosa, va anar a la infermera de torn per demanar-li si podia entrar a aquella cambra dels endolls i les màquines.

La neboda entrà amb la bata blanca cordada per l'esquena i durant una bona estona, mig emocionada, va estar mirant-la des de la cortina. A poc a poc, però, es va anar acostant a la senyora Rosa fins que va ser al seu costat.

Molt suaument li agafa la mà i l'acaricià amb tota la tendresa del seu cor. Lentament, amb aquella cura que només tenen les persones que estimen. De la mà passa amb tota naturalitat a la cara de forma que la carícia fregà una pell seca i envellida pel pas dels anys i les malalties.

Els altres dos cansats ja d'esperar li diuen a la infermera que marxen. I és així com la jove neboda es queda a dintre. Possiblement el que fa és tan aconsellable per una persona que està ja en estat terminal, que la infermera fa la vista grossa i deixa que aquella proximitat tan humana pugui reconfortar a aquella bona dona.

Li diu paraules a l'orella, li parla baix i molt a prop, sense rebre cap senyal de resposta, cap reacció. I quan li besa el front, la neboda se n'adona que la senyora Rosa obre els ulls i li cauen unes llàgrimes. Ara és ella qui li acaricia la mà i la mira uns moments amb aquella mirada que donen aquells que ja marxen definitivament. Un comiat, una nostàlgia i un cert agraïment.

Com és que ens costa tan la proximitat amb aquells que pateixen ?
Quins problemes tenim en el cor que dificulten el ser més humans ?
No és potser el més important la revelació que Jesús fa d'un Pare que està a prop, sempre esperant, amb els braços oberts ?

En un món com el nostre siguem persones de proximitat, no per ser coherents amb cap principi i norma, sinó perquè hi ha qui ens necessita.